

Sygn. akt **XXVII Ca 3440/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Kiper
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko (...) **Bank S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 4 maja 2016 r., sygn. akt I C 2573/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) Bank S.A. w W. na rzecz M. W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

SSO Ewa Kiper

Sygn. akt XXVII Ca 3440/16

UZASADNIENIE

M. W. pozwem z 30 lipca 2015 r. wniósł o zasądzenie od (...) Banku spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4037,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych wskazując, iż zawarł z pozwanym umowę o prowadzenie rachunku bankowego w euro oraz umowę o kartę kredytową i przyznanie limitu kredytowego w rachunku karty, które zostały powodowi skradzione podczas pobytu w L. w dniu 3 sierpnia 2013 r.

W tym samym dniu powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 921,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą I C 2575/15.

Postanowieniem z dnia 8 września 2015 r. Sąd połączył sprawę I C 2575/15 ze sprawą I C 2573/15 celem ich wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych podnosząc, że jego odpowiedzialność z tytułu dokonania za pomocą wspomnianych kart nieautoryzowanych

transakcji jest wyłączona, gdyż powód nie zastosował się do wymagań regulaminu kart płatniczych pozwanego oraz wymagań ustawy o usługach płatniczych, gdyż z całokształtu stanu faktycznego wynika, iż powód nie zabezpieczył w sposób należyty kodu (...), na skutek czego nieustalona osoba z łatwością uzyskała do niego dostęp i dokonała nieuprawnionych wypłat.

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie wyrokiem z 4 maja 2016 roku wydanym w sprawie sygn. akt I C 2573/15 zasądził od pozwanego (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 4.959,06 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 24 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz obciążył pozwanego kosztami postępowania.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i podnosząc następujące zarzuty:

- 1) naruszenie art. 42 ustawy o usługach płatniczych poprzez błędną wykładnię i błędne zastosowanie w sytuacji, w której pozwany wykazał, iż powód poprzez rażące niedbalstwo nie dochował obowiązku przechowywania instrumentu płatniczego z zachowaniem należytej staranności czym dopuścił się naruszenia obowiązków wynikających z art. 42 ustawy o usługach płatniczych i doprowadził do nieautoryzowanej transakcji,
- 2) naruszenie art. 45 ust. 1 i 2 ustawy o usługach płatniczych poprzez błędną wykładnię pojęcia rażącego niedbalstwa powoda w naruszeniu obowiązków wynikających z art. 42 ustawy o usługach płatniczych,
- 3) naruszenie art. 355 k.c. poprzez jego pominięcie przy ustalaniu oceny stopnia zachowania powoda,
- 4) naruszenie art. 46 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych poprzez jego niezastosowanie podczas gdy ze stanu faktycznego niniejszej sprawy wynika, iż norma prawna wynikająca z tego przepisu winna mieć zastosowanie,
- 5) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających to jest poprzez stwierdzenie, iż z zeznań świadka P. F. wynika, że obiektywnie rzecz biorąc możliwe było uzyskanie przez osoby trzecie kodu (...) do kart powoda bez jego winy podczas gdy wniosek ten nie da się wyprowadzić z zeznań tego świadka, który w swoich zeznaniach wielokrotnie podkreślał, iż nie można mówić o utracie kodu (...) do kart bez winy powoda,
- 6) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolne uznanie, iż zeznania świadka P. F. były na tyle istotne i wiarygodne by być podstawą kluczowych ustaleń faktycznych w sprawie podczas gdy z dokonanej oceny zeznań świadka wynika, że nie były one dla Sądu I instancji wiarygodne.
- 7) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym uznanie, że powód dochował obowiązku przechowywania instrumentu płatniczego z zachowaniem należytej staranności i w sposób powszechnie przyjęty w praktyce podczas gdy z materiału dowodowego i zeznań świadków wynika, iż powód przechowywał karty płatnicze w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym i z rażąco zaniedbując ciężące na nim obowiązki wynikające z umowy ramowej i art. 42 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych
- 8) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku jakich wymogów dotyczących ochrony kart płatniczych powód dochował lecz ograniczenie się do stwierdzenia, iż dochował wszelkich wymogów dotyczących ochrony kart płatniczych,
- 9) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku to jest brak przytoczenia i uzasadnienia przepisów prawa uzasadniających zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przede wszystkim - wbrew zarzutom skarżącego - Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował do nich przepisy prawa materialnego. Ustalenia faktyczne poczynione zostały w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy, zaś ich subsumpcja prawna jest konsekwencją obowiązującego porządku prawnego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 42 ustawy o usługach płatniczych poprzez błędną wykładnię i błędne zastosowanie, wskazać należy, iż nie zasługuje on na uwzględnienie.

Powołany przepis określa obowiązki użytkownika, tj. obowiązek korzystania z instrumentu płatniczego zgodnie z ramową umową oraz obowiązek zgłoszenia niezwłocznie dostawcy utraty, kradzieży, przywłaszczenia albo nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub nieuprawnionego dostępu do tego instrumentu. Ustęp 2 powołanego przepisu nakłada na użytkownika obowiązek podjęcia niezbędnych środków służących zapobieżeniu naruszenia indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu, w szczególności przechowania instrumentu płatniczego z zachowaniem należytej staranności oraz nieudostępnianie go osobom nieuprawnionym. Przepis par. 10 Regulaminu kart płatniczych również nakłada na klienta obowiązek przechowywania kart i ochrony Kodu (...) z zachowaniem należytej staranności, chronić kartę przed zgubieniem, kradzieżą i zniszczeniem.

Prawidłowe było ustalenie Sądu Rejonowego, iż powód obowiązki określone powołanym przepisem wypełnił. Jak wynika z ustaleń faktycznych, powód po stwierdzeniu kradzieży torby, zawierającej kartę kredytową i debetową, natychmiast udał się do komisariatu Policji celem zgłoszenia kradzieży, co zajęło mu kilka minut i ze służbowego telefonu policjanta podjął próbę zastrzeżenia kart. Wcześniej nie mógł tego uczynić bowiem wraz z kartą został mu skradziony telefon. Nie można powoda obciążać trudnościami w połączeniu z pozwanym, bowiem rolą pozwanego jest takie zabezpieczanie interesów finansowych klientów, aby na alarmowy numer zgłoszenia kradzieży karty każdy klient mógł się dodzwonić bezzwłocznie, a nie jak w niniejszej sprawie po kilkudziesięciu minutach. Stąd prawidłowa była konkluzja Sądu Rejonowego, iż ryzyko poniesienia kosztów pobrania środków z konta w czasie trwania nieudanych prób zastrzeżenia karty obciąża pozwanego. Sposób przechowywania karty w zamkniętej torbie na dwie klamry, w portfelu przechowywanym w zamkniętej wewnętrznej kieszeni również nie budzi zastrzeżeń co do zachowania zasad należytej ostrożności. Z uwagi na porę roku, miejsce i cel pobytu powoda, trudno było oczekiwać aby powód karty nosił w wewnętrznej kieszeni marynarki. Podkreślić należy, iż torba była zawieszona na krześle od strony ściany. Wobec powyższego podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód zachował obowiązki w zakresie zasad ostrożności przewidziane w art. 42 cytowanej ustawy.

Również zarzut naruszenia art. 45ust. 1 i 2 ustawy o usługach płatniczych nie został naruszony. Powyższa regulacja nakłada na dostawcę ciężar udowodnienia, że transakcja była autoryzowana przez użytkownika, a tego pozwany nie wykazał. Nadto nie udowodnił rażącego naruszenia obowiązków w zakresie przechowania instrumentów płatniczych przez powoda, np. braku należytej ochrony kodu (...). Stąd chybiony jest zarzut naruszenia art. 355 kc.

Wobec braku wykazania umyślności bądź rażącego niedbalstwa powoda w przestrzeganiu obowiązków przewidzianych w art. 42 cyt. Ustawy, brak było podstaw do obciążania powoda odpowiedzialnością za nieautoryzowane transakcje płatnicze.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd Okręgowy stwierdza, iż przy ocenie materiału dowodowego Sąd I instancji nie przekroczył również granic swobody zakreślonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślić w tym miejscu należy, że dla skutecznego podniesienia zarzutu tego przepisu należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest więc wystarczające dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2009 roku, sygn. akt II PK 261/08, LEX nr 707877; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 roku, sygn. akt III CKN 4/98, LEX nr 50231). Takich uchybień skarżący nie wykazał, co oznacza, że zarzuty wskazujące na naruszenie art. 233§ 1 k.p.c. okazały się bezzasadne.

Przede wszystkim Sąd II instancji stwierdza, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadka P. F., z których wynikało, iż wejście w posiadanie kodu (...) do karty płatniczej może nastąpić poprzez obserwację okolicy bankomatu za pomocą zainstalowanej w pobliżu kamery. Wprawdzie świadek ten ostatecznie stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie byłoby możliwe uzyskanie w ww. sposób kodu (...) do karty powoda, niemniej jednak Sąd Okręgowy podkreśla, iż z samych zeznań powoda oraz świadka B. D. wynikało, że powód nie udostępnił nikomu ww. kodu, nie zapisywał go, ponieważ go pamiętał, co więcej wskazał, iż karta w momencie kradzieży znajdowała się w wewnętrznej kieszeni zamkniętej torby. Zauważyć należy, co zasadnie podkreślił Sąd I instancji, że przechowywanie dokumentów np. dowodu osobistego, a także karty płatniczej w portfelu, w zamkniętej torbie należało ocenić, jako sposób przechowywania powszechnie przyjęty w praktyce. Racji nie ma skarżący, że takie przechowywanie należało uznać za niewłaściwe w warunkach przedmiotowej sprawy, bowiem podczas wycieczki do ciepłego kraju nie sposób wymagać aby powód taki dokument miał przechowywać w wewnętrznej kieszeni odzieży wierzchniej (kurtce), a tym samym zgodnie z doświadczeniem życiowym należało uznać za wystarczające do zabezpieczenia tego instrumentu płatniczego. Słusznie Sąd Rejonowy również podkreślił, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby M. W. nie dochował nienależytej staranności w przechowywaniu instrumentu płatniczego, a tym samym brak było podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom powoda jak i ww. świadka.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd I instancji wywiódł wnioski, że wykazanie przez powoda okoliczności należytego zabezpieczenia karty płatniczej przed kradzieżą, a także wykazanie niezwłocznego – w przedstawionym stanie faktycznym- zgłoszenia kradzieży do odpowiednich służb oraz do pozwanego uzasadniało przyjęcie, iż pozwany nie mógł zwolnić się od odpowiedzialności wynikającej z art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Z tych względów, w oparciu o treść art. 46 cyt. Ustawy, wobec wystąpienia nieautoryzowanej transakcji płatniczej, pozwany zobowiązany był niezwłocznie zwrócić powodowi kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej oraz przywrócić obciążony rachunek płatniczy do stanu jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.